

Дамян Дамянов

Орис

Цяло денонощие работих,
писах, брисах, думите въртях –
и усетих мозъка си потен –
не от тях, а всъщност – май от тях,
сирили черното ми в бяло листче,
нощен мрак – в измислени слънца,
свят от кръв, направен толкоз чист, че
да го дам на трите си деца,
без да ги оцапа и окаля,
без да ги рани и убодя.
жален свят, но да не ги ожали,
гладен, ала хляб да им даде,
страшен – от дула и от монети,
но да не ги купи и убий
и със мойте нощи да им свети,
с мойта скръб – да ги не оскърби...
Мъчен свят. Ужасен свят. Но с трепет
догорял в безсънния покой
и осъмнал в листа като шепот.
Мокър лист, покрит с цигарна пепел...
Някой плакал и горял... Но кой?

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8556>]